

SAMPLE TRANSLATION: SWEDISH INTO ENGLISH

SWEDISH SUPREME COURT DECISION - NARCOTICS

A TOLLUND® LEGAL TRANSLATION
SWEDISH INTO ENGLISH

Published in the United States by Tollund, Inc., Massachusetts

Text copyright Tollund, Inc. © Tollund, Inc. 2009

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, without the prior permission in writing by Tollund, Inc.

Inquiries concerning reproduction and further distribution should be e-mailed to Tollund, Inc. at cs@tollund.com.

These texts are provided for free as a client service.

Tollund, Inc. assumes no liability or responsibility for errors with respect to the texts' completeness, for any omissions, typographical or other errors.

Tollund is a registered trademark of Tollund, Inc.

Boston • Copenhagen • New York

WWW.TOLLUND.COM

NEW YORK

COPENHAGEN

BOSTON

ORIGINAL SWEDISH

30 Fråga om påföljd för försök till grovt försäkringsbedrägeri.

Allmän åklagare yrkade vid Vänersborgs TR ansvar å libanesiske medborgaren Hassan S, född 1965, för försök till grovt bedrägeri enligt följande gärningsbeskrivning: I avsikt att utföra försäkringsersättning ingav Hassan S d 11 april 1991 till Försäkringsbolaget Folksam's kontor i Arhåll en skadeanmälan, sakskador, och hänvisade till en polisrapport.

Denna avsåg en polisanmälan, som Hassan S d 3 april 1991 hade gjort om att det natten mot d 3 april hade varit inbrott i hans lagerlokal i Mellerud, varvid matvaror för omkring 300 000 kr skulle ha tillgripits. Polisanmälan var dock vilseledande, ty Hassan S hade själv samma natt forslat bort varorna. Detta upptäcktes och någon utbetalning skedde ej. Om Folksam på grund av de vilseledande handlingarna hade förmåtts utbetala ersättning, hade det inneburit vinning för Hassan S med omkring 200 000 kr och motsvarande skada för Folksam.

Hassan S var med anledning av misstanke om brott, som prövades i målet, berövd friheten som anhållen från d 13 maj till och med d 15 maj 1991. TR:n (ordf hovrättsassessorn Stenman) anförde i dom d 10 sept 1991: Domskäl. Närmare hörd över åtalet har Hassan S anförde följande. Han började driva rörelse i livsmedelsgrossistbranschen under firma Hassan Shtora livs i juni månad 1990. Av naturligä skäl hade rörelsen inledningsvis en ansträngd ekonomi.

Våren 1991 gav rörelsen emellertid ett visst överskott. Varorna i rörelsen förvarades i ett magasin vid Bergs säteri. Inledningsvis var de inte försäkrade. Efter påpekande från ägaren av magasinet kontaktade han dock försäkringsbolaget Folksam för att teckna en försäkring. Han fick besök av en försäkringsagent som rådde honom att försäkra lagret för en miljon kr. Han nöjde sig dock med beloppet 300 000 kr. Försäkringen tecknades d 25 mars 1991.

ENGLISH TRANSLATION

30 Question of sanctions for attempted gross insurance fraud.

The Public Prosecutor's office presented its case before the Vänersborg District Court against Lebanese national Hassan S., born in 1965, for attempted gross insurance fraud, according to the following statement of the criminal act charged. On April 11, 1991, for the purpose of receiving insurance benefits, Hassan S. submitted a damage report for damage to property and referenced a police report to Försäkringsbolaget Folksam's office in Arhåll.

The reference was for a police report that Hassan S. filed on April 3, 1991. The police report stated that his warehouse in Mellerud had been burglarized, on which occasion foodstuffs in the amount of SEK 300,000 had purportedly been taken during the night of April 3. The police report, however, was misleading in that it was Hassan S. himself who had removed the goods. This was discovered, and no payment was issued. If Folksam, as a result of the misleading records, had managed to be reimbursed for his claim, this would have involved a financial gain for Hassan S. of about SEK 200,000 and a corresponding loss for Folksam.

Because of the suspected crime tried in the case, Hassan S. was under arrest from May 13 until May 15, 1991. The District Court (Chairman, Associate Judge of Appeal Stenman) stated as follows in its judgment on September 10, 1991: Ratio decidendi of the case. Hassan S. testified in greater detail as follows. He began his business in the wholesale foods industry under the business name Hassan Shtora in June 1990. For natural reasons, the financial situation of the enterprise was initially tight.

During the spring of 1991, however, the enterprise produced a certain profit. The enterprise's goods were stored in a warehouse by the Berg estate. Initially, they were not insured. After receiving notification from the owner of the warehouse, however, he took out an insurance policy with the insurance company Folksam. He was visited by an insurance agent, who advised him to insure the inventory for one million Swedish kronor. However, he took out a policy for only SEK 300,000. The policy was executed on March 25, 1991.

Vid månadsskiftet mars/april kom han plötsligt att tänka på att han genom försäkringsbedrägeri hade möjlighet att få ut pengar från försäkringsbolaget. Det rörde sig om en hastig impuls som han följde. För att möjliggöra brottet hyrde och lånade han tre mindre lastbilar och transporterade natten till d 3 april 1991 iväg större delen av varorna från lagret. I samband härmed tillsåg han, genom användande av kofot och skärbrännare, att det såg ut som om varorna hade tillgripits vid ett inbrott. Varorna kom efteråt att transporteras till Hudiksvallstrakten för försäljning. Mottagare var en bekant som han hade kontaktat i saken före det brottet begicks.

Åklagaren har som skriftlig bevisning åberopat polisanmälan, skadeanmälan till Folksam samt fotografier över brottsplats och borttransporterat gods. TR:n gör följande bedömning. Hassan S:s erkännande av gärningen vinner stöd av övrig utredning i målet. TR:n finner till följd av vad som sålunda framkommit åtalet styrkt. Gärningen är att bedöma på sätt åklagaren gjort.

Enligt en i målet företagen personundersökning lever Hassan S under ordnade förhållanden och saknar han övervakarbehov. Frivårdschefen Åke Tengstrand har i yttrande till TR:n förordat att påföljden för brottet bestäms till fängelse.

Försäkringsbedrägerier utgör en form av planerad brottslighet som är svår att förebygga och även svår att avslöja. När fråga är om grövre sådana brott talar därför brottets art i sig starkt för en frihetsberövande påföljd. Den gärning som Hassan S har befunnits övertygad om rör betydande belopp.

Gärningen kan inte betecknas som en ren impulshandling. Tvärtom har en i förväg bestämd brottsplan funnits. Anförda omständigheter medför att gärningen måste anses ha sådant högt straffvärde att annan påföljd än fängelse inte kan komma i fråga. Domslut. TR:n dömde Hassan S jämlikt 9 kap 3 och 11 §§ samt 23 kap 1 § BrB för försök till grovt bedrägeri till fängelse 6 månader. Hassan S fullföljde talan i HovR:n för Västra Sverige och yrkade att påföljden skulle bestämmas till villkorlig dom och böter. Åklagaren bestred ändring.

HovR:n (hovrättslagmannen Lindqvist, hovrättsrådet Westerling och t f hovrättsassessorn Lantz, referent, samt nämndemännen Daun och Ahlfors) anförde i dom d 16 dec 1991: HovR:ns domskäl. I enlighet med TR:ns dom har Hassan S gjort sig skyldig till försök till grovt bedrägeri. Hassan S är tidigare ostraffad. Varken brottets art eller dess straffvärde utgör skäl för fängelse. Det saknas särskild anledning att befara att Hassan S kommer att göra sig skyldig till fortsatt brottslighet.

Around the end of March/beginning of April he suddenly came up with the idea that, by committing insurance fraud, he could get money from the insurance company. This was an impulsive decision, which he followed. In order to facilitate the crime, he rented and borrowed three small trucks and transported most of the goods out of the warehouse during the night of April 3, 1991. In that regard, by using crowbars and blowtorches he made certain that it looked as if the goods had been obtained by breaking and entering. The goods were then transported to Hudiksvallstrakten for sale. The recipient was an acquaintance with whom he had been in contact before the crime was committed.

The Prosecutor adduced as documentary evidence the police report, the damage report to Folksam, photographs of the crime scene, and the goods that were transported off the premises. The District Court decided as follows. Hassan S.'s admission of guilt supported the facts of the case. The District Court found that the facts of the case supported the charges made. The act was assessed as submitted by the Prosecutor.

According to a personal review conducted in the case, Hassan S. lives in orderly conditions and does not need a probation officer. The Head of Probation Åke Tengstrand proposed to the District Court that the sanction for the crime should be imprisonment.

Insurance fraud constitutes a form of planned criminality that is difficult to prevent and is also difficult to uncover. When the issue concerns such felonies, the type of offense therefore strongly favors sanctions involving the deprivation of liberty. The act of which Hassan S. has been convicted concerns a significant amount of money.

The act cannot be described as a purely impulsive one. On the contrary, it was discovered that a predefined plan of the crime existed. The circumstances noted here mean that the act must be considered sufficiently serious that other sanctions than imprisonment cannot be considered. Judgment. The District Court sentenced Hassan S. in pursuance of Chapter 9, Sections 3 and 11 as well as Chapter 23, Section 1 of the Swedish Penal Code to imprisonment for 6 months for attempted gross fraud. Hassan S. appealed the decision to the Court of Appeals for Western Sweden and submitted a petition for sanctions to be set as a conditional sentence and fines. The Prosecutor contested the change.

The Court of Appeals (Head of the Division Lindqvist; Appeals Judge Westerling; and pro. temp. Associate Judge of Appeals Lantz; Reporter; and Lay Judges Daun and Ahlfors) stated as follows in its judgment of December 16, 1991: The ratio decidendi of the Court of Appeals. In accordance with the District Court's judgment, Hassan S. was guilty of attempted gross fraud. Hassan S. has no previous criminal record. Neither the nature nor the seriousness of the crime constitutes grounds for imprisonment. In particular, there is no reason to fear that Hassan S. will be guilty of continued criminality.

Påföljden bör därför bestämmas till villkorlig dom. Därjämte bör Hassan S ådömas böter. Bötesstraffet skall till en del av 20 dagsböter anses som verkställt genom den tid som Hassan S varit frihetsberövad i målet. HovR:ns domslut. HovR:n ändrar TR:ns dom på så sätt att påföljden bestäms till villkorlig dom och 80 dagsböter å 40 kr, varvid bötesstraffet dock till en del av 20 dagsböter skall anses som verkställt genom den tid som Hassan S varit anhållen i målet.

Riksåklagaren sökte revision och yrkade att HD skulle bestämma påföljden till det av TR:n utdömda fängelsestraffet, 6 månader. Hassan S (offentlig försvarare advokaten Christer Thunarf) bestred ändring. Målet avgjordes efter huvudförhandling (riksåklagaren genom tf byråchefen Sten Falkner). HD (JustR:n Vängby, Palm, Munck, referent, och Nilsson) beslöt följande dom: Domskäl. I enlighet med HovR:ns dom har Hassan S gjort sig skyldig till försök till grovt bedrägeri.

Frågan i målet gäller om han som riksåklagaren yrkat skall dömas till fängelse för brottet eller om lindrigare påföljd skall väljas. I förarbetena till de år 1988 införda reglerna om val av påföljd i 30 kap BrB har betonats att fängelse som den svåraste påföljden skall användas i sista hand och att domstolen alltså innan fängelse ådöms alltid skall pröva om inte någon annan påföljd är tillräcklig (prop 1987/88:120 s 99). Detta har kommit till uttryck i 30 kap 4 § 1 st, där det föreskrivs att rätten vid val av påföljd skall fästa särskilt avseende vid omständigheter som talar för en lindrigare påföljd än fängelse. Härvid åsyftas bl a sådana förhållanden som är hänförliga till den tilltalades person, såsom att det saknas anledning att befara att han kommer att göra sig skyldig till fortsatt brottslighet (30 kap 7 §).

De omständigheter som å andra sidan får beaktas som skäl för att döma till fängelse är enligt 30 kap 4 § 2 st brottslighetens straffvärde och dess art samt tidigare brottslighet från den tilltalades sida. Hassan S är inte tidigare dömd för brott. Han lever under ordnade förhållanden och omständigheterna talar för att något återfall från hans sida inte behöver befaras. Fråga är således om brottets straffvärde och art påkallar att han likväl döms till fängelse för det aktuella bedrägeriförsöket. Hassan S har i HD liksom tidigare i målet uppgett att bedrägeriförsöket var en följd av en plötslig ingivelse.

Som TR:n har konstaterat kan gärningen likväl inte betecknas som någon ren impulshandling; den har förutsatt ett inte obetydligt mått av planering och förarbete, i vilket även andra personer har blivit inblandade. Om bedrägeribrottet hade lyckats, skulle det ha inneburit vinning för Hassan S med ett avsevärt belopp — ca 200 000 kr — och motsvarande skada för försäkringsbolaget. Nu angivna förhållanden — vilka ligger till grund redan för bedömningen att det tillämnade bedrägeribrottet skall rubriceras som grovt — medför att det finns anledning att se allvarligt på det brott som Hassan S har gjort sig skyldig till.

The sanction should therefore be a conditional sentence. Moreover, financial penalties should be imposed on Hassan S. As a portion of 20 day-fines, the financial penalty shall be considered as having been paid for the time Hassan S. was incarcerated in the case. Judgment of the Court of Appeals. The Court of Appeals changes the District Court's judgment so that the sentence is made conditional and 80 day-fines of SEK 40.00 are imposed, of which 20 day-fines will be considered to have been paid for the time Hassan S. was arrested in the case.

The Prosecutor-General appealed the sentence and submitted a petition to the Swedish Supreme Court to revert the sentence of imprisonment as imposed by the District Court, which was 6 months. Hassan S. (Public Prosecutor, Attorney at law Christer Thunarf) contested the appeal. The case was decided after trial (the Prosecutor-General represented by Sten Falkner, Head of Department). The Supreme Court (Supreme Court Justices Vängby, Palm, Munch; Reporter, and Nilsson) issued the following judgment: Ratio decidendi of the case. In accordance with the Court of Appeal's decision, Hassan S. was guilty of attempted gross fraud.

At issue is whether or not, as petitioned by the Prosecutor-General, he should be sentenced to imprisonment for the offense or if milder sanctions should be chosen. The legislative history of the provisions, introduced in 1988, relating to the choice of sanctions in Chapter 30 of the Swedish Penal Code emphasized that imprisonment, as the most severe sanction, shall be a sanction of last resort and that the court, shall thus also consider if any other sanction might be sufficient (Bill 1987/88:120 p 99). This is expressed in Chapter 30, Section 4(1), which requires that the court, in its choice of sanctions, shall give special consideration to circumstances that speak in favor of sanctions that are milder than imprisonment. This refers to such matters as are attributable to the accused person, such as for example an absence of fear that he will be guilty of continued criminality (Chapter 30, Section 7).

The circumstances which, on the other hand, shall be considered as grounds for a sentence of imprisonment are, pursuant to Chapter 30, Section 4(2), the seriousness and the nature of the offense as well as the accused person's prior criminal record. Hassan S. has never been convicted of a crime. He lives in orderly conditions and the circumstances do not indicate that he will reoffend. The issue therefore concerns whether or not the seriousness and nature of the offense nevertheless require that he should be sentenced to imprisonment for attempted fraud in the case currently before the Court. Before the Supreme Court, as previously in the case, Hassan S. stated that the attempted fraud was a result of a sudden impulse.

However, as the District Court established, the act cannot be described as purely impulsive in that it required a significant amount of planning and preparation in which other persons were also involved. If the fraud had succeeded, Hassan S. would have profited financially with a considerable amount—about SEK 200,000—and the insurance company would have suffered a corresponding financial loss. The circumstances indicated here—which are the basis for the assessment that the intended crime should be categorized as gross—mean that there is reason to view the crime of which Hassan S. is guilty as serious.

Straffvärdet är dock inte så högt att det i sig utesluter annan påföljd än fängelse vid en förstagångslagföring. Vad beträffar brottets art har riksåklagaren hävdade att allmänpreventiva hänsyn gör sig i särskilt hög grad gällande vid försäkringsbedrägeri med hänsyn till att olika former av bedrägeri mot försäkringsbolag har ökat under senare tid. I motiven till BrB:s regler om straffmätning och påföljdsval har också framhållits att hänsyn till sådana förhållanden som att en viss form av brottslighet har blivit mer utbredd eller antagit mer elakartade former i vissa fall kan vara av betydelse för valet av påföljd (a prop s 37 och 100, jfr även SOU 1986:14 s 74 f).

Av de uttalanden härom som gjorts i motiven kan dock slutas att sådana hänsynstaganden avsetts i första hand vara en uppgift för lagstiftaren och endast med försiktighet bör göras i domstolarnas praxis. I fråga om försäkringsbedrägeri är det svårt att finna direkta belägg för en sådan ökning av brottsfrekvensen under senare tid som bör tilläggas särskild vikt vid bedömningen. I vart fall har antalet polisanmälda försäkringsbedrägerier legat på en tämligen konstant nivå sedan år 1979, då denna brottskategori började specificeras i polisstatistiken. Och några andra säkra uppgifter om försäkringsbedrägeriernas omfattning finns inte (jfr BRA-rapport 1982: 6 Försäkringsbedrägeri. Omfattning och orsaker och Försäkringstidningen nr 3/92 s 14 ff).

Riksåklagaren har vidare, liksom TR:n, framhållit att försäkringsbedrägerier är en brottstyp som är svår att förebygga och upptäcka. Omständigheter av sådant slag bör otvivelaktigt kunna beaktas vid bedömningen av om ett visst slags brottslighet skall anses vara av den arten att påföljden bör bestämmas till fängelse även när detta inte är påkallat av brottets straffvärde.

Det kan sålunda hävdas att allmänpreventiva hänsyn väger tungt i sådana fall då den enskilde på grund av kontrollsvårigheter har särskilt stor möjlighet att göra ekonomiska vinster på annans bekostnad genom falska uppgifter och frestelsen till missbruk därför kan vara speciellt stark. Även om hänsyn av detta slag kan göra sig gällande vid allvarliga försäkringsbedrägerier, skiljer sig dessa inte typiskt sett i sådan grad från bedrägerier i allmänhet att de med hänsyn till sin art bör vara föremål för någon mera generell särbehandling i påföljdshänseende. I förevarande fall kan en sammanvägning av brottets straffvärde och dess art ej anses medföra att det föreligger något avgörande hinder mot att påföljden i enlighet med vad HovR:n bestämt får stanna vid villkorlig dom och böter.

HovR:ns domslut skall alltså fastställas.

Domslut.

HD fastställer HovR:ns domslut. JustR Lars K Beckman var skiljaktig och fastställde TR:ns dom. HD:s dom meddelades d 26 mars 1992 (nr DB 180).

The seriousness of the offense, however, is not so great that, in and of itself, it excludes sanctions other than imprisonment for a first-time offense. As regards the nature of the crime, the Prosecutor-General has claimed that general preventive considerations, to a particularly high degree, apply to insurance fraud in light of the fact that various forms of fraud targeting insurance companies have been on the increase recently. The legislative history for the Swedish Penal Code's provisions for sentencing and choice of sanctions also stresses that, with respect to such conditions that a certain form of criminality has become more widespread or has assumed more contagious forms in certain instances may be of significance to the choice of sanction (id. pp 37 and 100, cf. also Swedish Government Official Report [SOU] 1986:14 p 74 f).

From notes on the matter as submitted in the legislative history, however, we can conclude that such considerations are primarily information intended for the legislator and should only be made part of the courts' case law with caution. In the question of insurance fraud, it is difficult to find evidence for this kind of increase in the frequency of crime in recent years for it to be given special weight in the assessment. In any case, the number of cases of reported insurance fraud has been relatively level since 1979 when this category of offenses was first recognized in police statistics. And there is no other certain data about the extent of insurance fraud (cf. BRA-rapport 1982:6. 'Försäkringsbedrägeri. Omfattning och orsaker' [transl.: 'Insurance fraud: Extent and causes'] and Försäkringstidningen no. 3/92 p 14 ff).

Furthermore, the Prosecutor-General, like the District Court, has stressed that acts of insurance fraud are types of offenses that are difficult to prevent and uncover. One should certainly be able to consider such circumstances in assessing whether or not a certain kind of criminality should be considered to be of such a nature that sanctions should be determined to be imprisonment, as well as when this is not required, considering the seriousness of the offense.

One might thus claim that general preventive considerations weigh heavily in cases in which—because of monitoring difficulties—an individual is provided with an especially good opportunity to profit financially at someone else's expense by providing false information and that the temptation to commit fraud therefore is particularly strong. Even if considerations of this nature were to apply in cases of gross insurance fraud, such cases are typically not different from general fraud to such a degree that, because of their nature, they should be subject to any more general special consideration in terms of sanctions. In the present case, a total weighing of the seriousness and the nature of the offense cannot be considered to present any decisive obstacle to let the sanction remain as a conditional sentence and fines, in accordance with the Court of Appeals' decision.

The Court of Appeals' decision is therefore upheld.

Judgment.

The Supreme Court affirms the Appeals Court's judgment. Justice Lars K. Beckman dissented and affirmed the District Court's decision. The Swedish Supreme Court's judgment was passed on March 26, 1992 (No. DB 180).

WWW.TOLLUND.COM

NEW YORK

COPENHAGEN

BOSTON